

1
Осіння олімпіада

Цього року Лусії вдалося сісти в одному ряду з Фрідою і Сусаною. А все через те, що вони — о, диво! — позбулися Ворони. Оскільки теперішня класна керівничка у школі була нова, вона не знала, що ця трійця — нерозлийвода, і на уроках подруги тільки те й робитимуть, що теревені правитимуть. Навчальний рік поки що починався вдало.

Протягом тижня клас іще не встиг познайомитися з новою керівничкою, зате учні вже придумали їй дуже влучне прізвисько. Взагалі дивно, що жінка з такою доволі оригінальною зовнішністю викладає курс основ громадянського суспільства. Мортиція завжди ходить із розпущеним чорним волоссям нижче плечей і має такі тонесенькі брови-дужечки, яких

дівчата ніколи в житті не бачили. Вона не з тих учителів, які все пояснюють і перепояснюють, радше навпаки: до власних формулювань Мортиція вдавалася украй рідко, а слова добирала особливо ретельно, щоб усе було зрозуміло. Найчастіше просто читала текст із підручника.

Прізвисько придумала Сусана в перший день навчального року. Після літніх канікул мозок ще не був захаращений усіма цими уроками, тому різні приколи сипалися без упину. Щойно нова керівницка показалася у дверях, Сусана вигукнула:

— О боже, вони взяли на роботу Мортицію!

Відтак прізвисько й закріпилося. Щоліта канікули Сусана проводила з братом у селі. Від нудьги вони рятувалися переглядом старих фільмів. «Сімейка Адамсів» — один із них. Фріда також якось бачила цей фільм по телевізору, однак він її не надто вразив. Тож найпершої суботи дівчата зібралися в мансарді Беа, щоб переглянути фільм та остаточно затвердити прізвисько новій класній. Мансарда для цього була найкращим місцем, а ще тут дівчата святкували дні народження та записували кліпи.

У понеділок після першого уроку Мортиція без особливого ентузіазму сказала, що має повідомити новину.

— Будь ласочка, тільки не початок проєктів, — благально прошепотіла Лусія, прибравши з лоба гривку.

— Розслабся, ми ще замало тем вивчили, — втішала її Фріда, що сиділа ліворуч.

Попри те що дівчата сиділи в останньому ряду парт, Фріда бачила весь клас, коли вистовувалася на стільці. Здається, що могла зазирнути й у думки в голові самої Мортиції.

— Не варто недооцінювати можливостей класних керівничок... — як завжди, мудро порадила Сусана, що сиділа праворуч. Вона заклала за вухо пасмо волосся, яке недавно підстригла ще коротше, — таке носять хіба хлопці.

Мортиція поглянула в їхній бік, наче щось запідозрила, і всі трое вмить позамовкали. Краще не випробовувати її терпіння. Керівничка підвелася зі свого вчительського трону, пройшлася розміреною ходою по класу й зупинилася біля дошки. На чорному волоссі виблискували ранкові промені, що потрапляли до класу через вікно. Мортиція повільно взяла крейду і написала:

ОСІННЯ ОЛІМПІАДА

— Що це? — Лусія нахмурила брови.

— Не знаю, але пише вона красиво, — відповіла зацікавлена Фріда. До всього, що хоч якимсь боком стосується спорту, вона дуже заповзята. Лусія з Сусаною — навпаки.

Лусієне питання ланцюжком пішло по класу й наче відлунювало від стін усе гучніше й гучніше. Каста Модних, які ходили в цей самий клас, також не була винятком. У відповідь на питання своєї лідерки Маріси Сам стелула плечима й примружила і без того вузькі, як у китайки, очі. Хоча Лусія не чула їхньої розмови, цілком могла подумки її сконструювати. «Ти знаєш, про що мова?» — запитала Маріса. «Хм, дай подумати... Ні, не знаю, але я переверну небо й землю, щоб з'ясувати це для тебе». Переконавшись, що її «рабиня» нічого нікому не знає, лідерка Модних причепилася з розпитуванням до Тоні. Він же, скориставшись нагодою, замість відповіді обхопив її голову з красивими пасмами й поцілував у щоку. Маріса вбивче на нього зиркнула й відвернулася. Ніби ніхто нічого не знає.

— Якщо ви нарешті замовкнете, я розповім, що це, — сказала Мортиція, щоб покласти край загальному бубонінню.

Вчителька витримала паузу, а тоді повільно, сонно-солодкавим голосом, наче співачка кантрі, почала пояснювати. Здавалося, в ідеальній тиші, яка запанувала навколо, вона хоче розтягти свою промову якнайдовше.

— У суботу... 21 жовтня... у нашій школі відбудеться спортивна олімпіада... Всі учні зобов'язані взяти участь... За кілька днів у дворі

школи поставлять столи... за якими ви маєте зареєструвати свої команди... Придумайте, будь ласка, цікаві назви... Вид спорту, який вам до вподоби, можете обрати самі... Звісно, до того, як почнеться реєстрація.

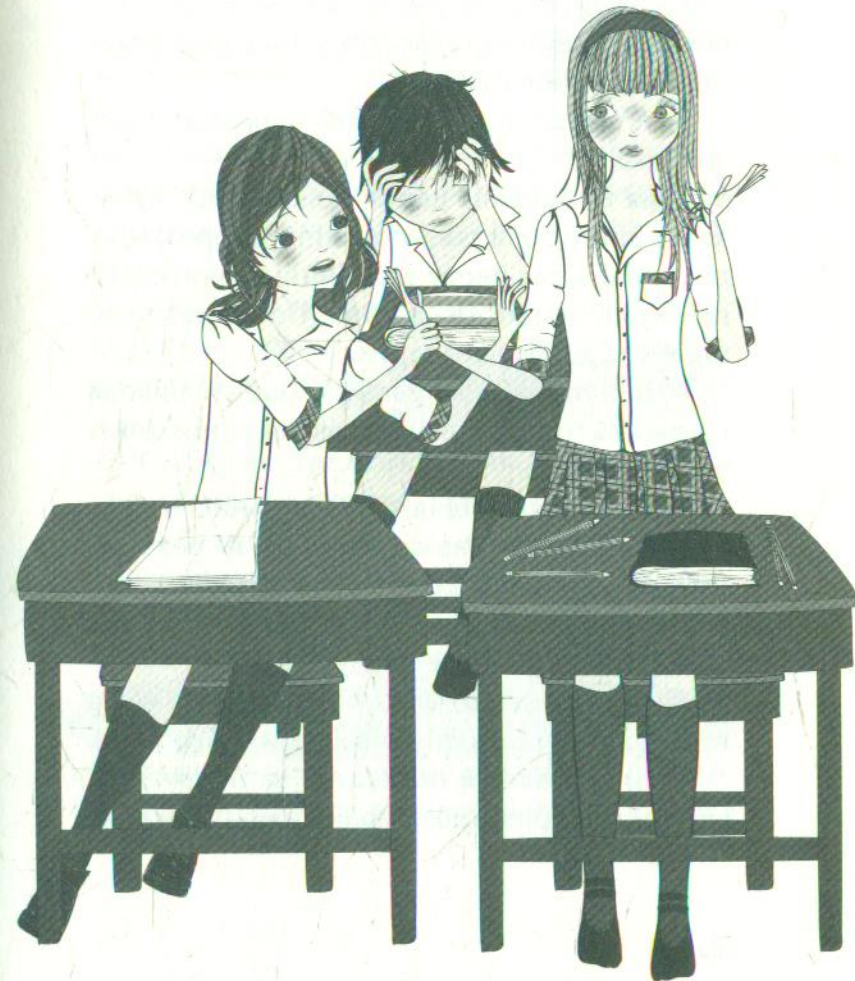
Доки Мортиція виголошувала своє довге пояснення, гул у класі знову почав наростати. Лусія поривалася запитати про мету олімпіади, бо їй ця ідея анітрохи не подобалася.

Новина мала ефект відра холодної води на голову в кінці доволі приємного першого навчального тижня. Лусія легко адаптувалася до всіх змін — нових вчителів, шкільних дисциплін... Навіть було натхнення вивчати різні предмети! Це нелегко, та Лусія має намір отримувати такі самі високі оцінки, як і торік. Радісне обличчя мами і новий смартфон від неї як винагорода того варті! Однак ця олімпіада... Яка морока! Лусія збільшила собі кількість занять танцями, до балету додала ще й хіп-хоп, а отже, три вечори на тиждень у неї зайняті й вільного часу залишається мізер. Вона не має анінайменшого бажання навчатися якогось виду спорту й тренуватися заради цієї олімпіади, від якої Лусії жодної користі. З неї досить і звичайних уроків фізкультури! Ох...

Лусія хотіла запитати, навіщо здалася ця олімпіада, однак через гамір у класі їй не було

чути. Кілька учнів підняло руки, й вона не знала, скільки доведеться чекати своєї черги. Тому, можливо, завдяки своєму оптимізму, Лусія відіграла сумніви, відсунула стілець і підвелася, ламаючи всі правила.

Фріда спробувала її зупинити й запитала, чи та часом не здуріла. Сусана також застережливо

поглянула на подругу, однак Лусія, не зважаючи на них, підвелася над цілим класом. Гул раптово стих.

— Ти щось хотіла, еее..? — запитала Мортиція, яка ще не запам'ятала імен усіх учнів.

— Лусія.

— Так, Лусіє, кажи...

У класі запала тиша. Лусія відчула, що в неї починає тремтіти голос, тому випалила запитання на одному подиху:

— А навіщо проводити цю олімпіаду в нашій школі?

Вона промовила це так швидко, що, судячи з виразу обличчя, Мортиція не зрозуміла питання. Клас знову забубонів, і вчителька шикнула, попросивши тиші. Потім повільно підійшла до Лусіїної парти.

— Що ти маєш на увазі? — запитала вона і струсила головою, відкидаючи за спину довге чорне волосся.

Лусія не могла відчитати: Мортицію питання розізлило чи вона справді його не розчула. Дівчина схилилася до другого варіанту...

— Мені цікаво, чому олімпіада проводиться саме цього року, адже це вперше...

— Якщо ти не хочеш... брати участь, маєш просто... так і сказати, — відрубала Мортиція.

Лусія мовчала й поглядала на подруг, які сиділи з широко розплющеними очима, не

розуміючи, про що свідчить така реакція вчительки.

— Мабуть, вона лише хотіла сказати... — Фріда встряла в розмову, щоб захистити подругу, та Мортиція її перебила.

— Як тебе звати?

— Фріда.

— Дуже добре. Фрідо... Лусія може... пояснити сама.

Лусія ступила крок назад, наче так могла вийти з цієї халепи, яку сама й створила. Вона не сподівалася, що Мортиція відповість у такому тоні, й не знала, як виправити ситуацію. Тато часто повторює, що слово — не горобець...

— Я... я не мала на увазі, що... що... що не хочу брати участь... — Лусія спробувала виправдатися, уже не приховуючи тремтіння в голосі.

Краєм ока Лусія бачила, як Маріса пильно спостерігає за сценою. Однак цього разу лідерка Модних не підлила масла у вогонь, і це Лусію справді здивувало. Таку поведінку можна навіть трактувати як своєрідну підтримку. Протягом першого шкільного тижня Маріса трималася осторонь, не зачіпаючи ні Лусію, ні її подруг, як було зазвичай. Можливо, подіяла новина, яка швидко рознеслася по школі, — дівчата стали новими обличчями марки